

мечаната. Но колкото и да се плашатъ отъ името ѝ, нашитѣ палавци обичатъ приказкитѣ за баба мецана. И нашето Милче се страхува отъ баба меца, но съ часове слуша да ѝ се разказва за страшната, но чудна мецана и малкитѣ ѝ меченца.

Единъ пжтъ запъхтѣли, втурнаха се въ стаята ми Милчето и нѣколко нейни другарчета.

—Татко, татко, видѣхме мечки, една голѣма и една малка. Азъ не обърнахъ внимание на детското радостно съобщение, но децата не ме оставиха на спокойствие.

—Ама истина татко, видѣхме мечки, увѣряваше ме Милчето и съ милъ погледъ ме подканваше да излѣза на улицата, или най-малко да имъ повѣрвамъ, че сж видѣли мечки.

Наистина въ града ни бѣха дошли мечкари. Тѣ бѣха бедни хора, нѣкжде изъ южна България. Мечкаритѣ ходѣха отъ градъ на градъ, отъ село на село, развеждаха мечкитѣ, разиграваха ги и съ това изкарваха по нѣкой левъ, или по нѣщо за ядене.

Въ махалата имаше цѣло събитие. Купчина деца се трупаха около мечкаритѣ съ дветѣ мечки и съ страхливо любопитство наблюдаваха. Мечкитѣ имаха по една желѣзна халка прокарана презъ ноздритѣ имъ. На всѣка халка висѣше дълъгъ синджиръ.

Единъ отъ мечкаритѣ тупна на дайренцето си, дръпна синджиритѣ и съ дрезгавъ гласъ подкани мечкитѣ да поиграятъ. Голѣмата мечка изръмжа, не ѝ се искаше да играе, може би бѣше гладна, но предъ изправената тояга на мечкаря, нѣмаше какво да прави—подчини се. Свититѣ детски сърдчица се изпълниха съ радостъ.

Баба меца и малкото мече, изправени на заднитѣ си крака, друсаха, тъпчеха—играеха мечешкото си хоро, подъ бавнитѣ удари на дайрето и. . . изправената тояга въ ржката на другия мечкарь.

Ой, мари мецо, мецано,
Дълго ти руно непрано;
Ще го оперемъ за сбора
Ще го простремъ на двора...